

VICTORIA AVEYARD
COLIVIA
REGELUI

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

UNU

Mare

Mă ridic în picioare atunci când îmi dă voie.

Lanțul mă smucește, mă trage de zgarda cu țepi pe care o port la gât. Vârfurile ascuțite îmi intră în carne, dar nu atât de adânc încât să-mi dea sângele – nu încă. Oricum, deja îmi sângerează încheieturile mâinilor. Răni care nu se mai vindecă, provocate de cătușele dure în care am zăcut inconștientă zile întregi. Mânele mele albe sunt pătate cu purpuriu-închis și stacojiu strălucitor. Sânge vechi și sângenos, cu care este scrisă mărturia chinurilor mele. Prin care voi demonstra în fața Curții lui Maven cât de mult am suferit deja.

El stă aplecat deasupra mea. Chipul îi este impenetrabil. Coroana tatălui său îl face să pară mai înalt, ca și cum lamele ei din fier i-ar crește direct din țeastă. Și vârfurile lor lucesc aidoma unor flăcări răsucite din metal negru, cu reflexe de bronz și argintii. Deși îmi trezește doar amintiri amare, mă concentrez asupra acestui obiect, ca să nu fiu obligată să mă uit în ochii lui Maven. Dar el mă trage de un alt lanț pe care nu pot să-l văd. Însă îl simt.

Res: Cartă nouă... Accesezi cărți...
 Cu mișcări blânde, o mână albă îmi cuprinde încheietura rănită. Cu toate că nu vreau, ochii mi se ridică spre chipul lui, incapabili să îl evite. Zâmbetul lui este oricum, numai binevoitor nu. Subțire și tăios ca un brici, gata să mă muște cu toți dinții. Dar ochii, ochii lui sunt cei mai îngrozitori. Ochii ei, ai Elarei. Pe vremuri credeam că sunt reci, ochi de gheață vie. Acum știu mai multe. Cele mai dogoritoare focuri ard cu flacăra albastră, iar ochii lui Maven nu sunt o excepție.

Sunt umbra acelei flăcări. Pentru că, deși Maven arde de furie, întunericul îl acoperă. Pete vinete îi înconjoară ochii injectați. Nu a dormit. Este mai slab decât îl țin eu minte, mai sfrijit, mai crud. Părul lui, ondulat la vârfuri și negru precum neantul, i-a crescut până la urechi. Obrajii încă îi sunt netezi. Uneori uit cât de tânăr este. Cât de tineri suntem amândoi. Sub rochia strâmtă și dreaptă simt cum mă ustură stigmatul de pe claviculă, litera *M* înfierată în carnea mea.

Maven se întoarce brusc, trăgând de lanțul care mă leagă și obligându-mă să mă mișc cu el. Ca o lună care se rotește în jurul unei planete.

– Vă aduc această prizonieră, această victorie, spune el publicului numeros dinaintea noastră.

Cel puțin trei sute de argintii, nobili și oameni de rând, gărzi și ofițeri. Mă înfior când zăresc cu coada ochiului santinelele, ale căror mantii de culoarea focului îmi amintesc în permanență de colivia mea din ce în ce mai strâmtă. Nu sunt departe nici paznicii mei din Casa Arven. Mă orbește albul uniformelor lor, mă gătuie harul lor al tăcerii. M-ar putea sufoca presiunea pe care o exercită prezența lor.

Glasul regelui răsună peste opulenta Piață a lui Caesar, reverberând prin mulțimea care-i răspunde la fel. Probabil că există acolo microfoane și difuzoare care duc vorbele

aspre ale regelui prin tot orașul și, desigur, prin tot restul regatului.

– Ea este Mare Barrow, comandanta Gărzii Stacojii!

Îmi vine să râd, în ciuda situației îngrozitoare în care mă aflu. *Comandantă*. Moartea mamei sale nu-l împiedică să mintă în continuare.

– O criminală, o teroristă, inamică a regatului nostru! Iar acum îngenunchează înaintea noastră, lipsită de toată puterea pe care a avut-o.

Lanțul mă smucește iarăși, mă trage. Și eu întind brațele ca să-mi păstrez echilibrul. Reacțiile îmi sunt lipsite de vlagă. Țin ochii în pământ. Ce mai mascaradă! Mă inundă furia și rușinea când îmi dau seama cât rău va face Gărzii Roșii gestul meu. Toți roșiii din Nortă mă vor vedea dansând așa cum îmi cântă Maven și ne vor crede slabi, învinși, nedemni de atenția, strădaniile și de speranțele lor. Nimic mai fals. Dar nu pot face nimic, nu acum, nu aici, când mă aflu la mila lui Maven. Mă întreb ce s-o fi ales de Corvium, orașul militarizat pe care l-am văzut în flăcări în timp ce ne îndreptam spre Năduful. Acolo a avut loc o revoltă după difuzarea mesajului meu. Să fi fost oare prima răsuflare a revoluției sau ultima? Nu am de unde să știu. Și mă îndoiesc că îmi va aduce cineva vreun ziar.

Cal m-a avertizat asupra pericolului reprezentat de izbucnirea unui război civil. A făcut-o cu mult timp în urmă, înainte de moartea tatălui său, pe când avea mult mai multe, nu doar o fetiță impulsivă, înarmată cu fulgere. *Rebeliuni de ambele părți*, a zis el atunci. Dar acum, când stau legată în lesă în fața Curții lui Maven și a regatului său argintiu, nu văd că ar exista tabere opuse. Chiar dacă le-am arătat, le-am povestit despre temnițele lui Maven, despre cum cei dragi

lor au fost aruncați în ele, despre cum încrederea le-a fost trădată de rege și mama acestuia, tot eu sunt dușmanul. Îmi vine să urlu, dar am suficientă minte și mă stăpânesc. Glasul lui Maven va fi mereu mai puternic decât al meu.

Oare mama și tata se uită la mine? Amintirea lor îmi aduce un alt val de tristețe și îmi mușc tare buzele ca să nu dau drumul lacrimilor. Știu că în apropiere sunt camere de luat vederi, ațintite asupra chipului meu. Sunt convinsă de asta, cu toate că nu le mai pot simți. Maven nu va rata ocazia de a-mi immortaliza decăderea.

Mă vor vedea cum mor?

Zgarda de la gât mă contrazice. De ce să-și bată capul cu toată punerea asta în scenă, dacă o să mă omoare oricum? Altcineva în locul meu s-ar simți ușurat, dar mie îmi îngheață măruntaiele de frică. Nu mă va ucide. Nu, Maven nu o va face. Îmi dau seama după felul în care mă atinge. Încă îmi ține încheietura cu degetele lui lungi și albe, în timp ce strânge lesa în cealaltă mână. Chiar și acum, când este evident că-i aparțin, tot nu vrea să-mi dea drumul. Aș prefera moartea în locul acestei colivii – moartea este mai bună decât obsesia perversă a unui băiețel nebun ajuns rege.

Îmi aduc aminte de bilețelele lui, fiecare sfârșind cu aceeași tânguire stranie.

Pe curând!

Continuă să vorbească, dar îi aud vocea ca de foarte departe, pentru că acum în urechi îmi țiuie bătăitul unei viespi. Privesc peste umăr. Prin mulțimea de curteni din spatele nostru. Toți făloși și dezgustători în straiile lor negre, de doliu. Lordul Volo, din Casa Samos, împreună cu fiul lui, Ptolemus, sunt superbi în armurile lor lustruite, de culoarea abanosului, cu eșarfe argintii de la umăr până la șold.

Îl privesc pe Ptolemus și văd roșu în fața ochilor. Mă lupt cu imboldul de a mă repezi la el ca să-i sfâșii pielea de pe față. Ca să-l înjunghii în inimă, așa cum l-a înjunghiat el pe fratele meu, Shade. Probabil că mi se citește setea de răzbunare pe chip, pentru că Ptolemus are tupeul să-mi zâmbească superior. Dacă n-ar fi zgarda asta și gărzile din jur, i-aș sfărâma oasele.

Nu știi din ce motiv, dar sora lui, dușmanca mea de luni de zile, nici nu se uită la mine. În straiile bătute cu cristale negre, Evangeline rămâne steaua cea mai strălucitoare a acestei constelații agresive. Presupun că va ajunge în curând regină, căci îndură de prea multă vreme această logodnă cu Maven. Nu-și dezlipește privirea de la spatele regelui – îi fixează ceafa cu ochii ei negri, în care mocnește un foc sinistru. Se iscă o adiere de vânt, care-i deranjează pieptănătura argintie, lucioasă, suflându-i părul de pe umeri. Însă nici nu clipește. Doar după o clipă lungă cât o eternitate își dă seama că mă holbez la ea. Dar nici măcar atunci nu mă privește. Ochii ei nu exprimă nimic. Nu mai sunt demnă de atenția ei.

– Mare Barrow este prizonieră a Coroanei și va avea de suportat judecata Coroanei și a consiliului. Trebuie să răspundă pentru nenumăratele ei crime!

Cum? mă întreb eu.

Mulțimea îi răspunde cu urlate de bucurie, ovaționându-i hotărârea. Cei care zbiară sunt argintii, dar oameni „de rând“, nu de descendență nobilă. Savurează cuvintele lui Maven, în timp ce curtenii lui nu reacționează în niciun fel. Ba chiar chipurile unora sunt pământii, furioase, împietrite. Dar niciunii nu sunt mai supărați ca membrii Casei Merandus, ale căror straie de doliu au dungi bleumarin, culoarea preferată a reginei moarte. Evangeline nu se uită la

mine, dar ei mă fixează cu o intensitate înspăimântătoare. În orice direcție aș întoarce capul, dau doar de priviri de un albastru arzător. Mă aștept să le aud șoaptele în minte, zeci de voci sfredelindu-mi creierul la fel cum sfredelesc viermii un măr stricat. Însă nu aud decât tăcerea. Poate că ofițerii Arven care mă păzesc nu sunt doar temniceri, ci și protectori. Îmi înăbușă talentul și înăbușă abilitățile oricui ar vrea să și le folosească împotriva mea. Probabil că așa le-a poruncit Maven. Nimeni nu are voie să-mi facă rău.

Nimeni în afară de el.

Dar oricum mă doare totul. Mă doare să stau în picioare, mă doare să mă mișc, mă doare să gândesc. De la accidentul de avion, de la sonda cu ultrasunete, de la presiunea exercitată asupra mea de gărzile amuțitoare. Iar acestea sunt doar răni fizice. Vânătași. Fracturi. Dureri ce se vor vindeca în timp. Nu același lucru îl pot spune despre celelalte suferințe. Fratele meu e mort. Eu sunt prizonieră. Și, de când am încheiat acest târg cu diavolul, nu mai știu ce s-a întâmplat cu prietenii mei. Cal, Kilorn, Cameron, frații mei – Bree și Tramy. I-am lăsat în luminișul acela, dar erau răniți, imobilizați, vulnerabili. Este foarte posibil ca Maven să-și fi trimis asasinii ca să termine ce începuse el. M-am dat pe mâna lui, doar ca să scape toți ceilalți și nici măcar nu știu dacă s-a ținut de cuvânt.

Dar știu că mi-ar spune adevărul dacă l-aș întreba. I-o citeșc pe chip. După fiecare frază plină cu venin, mă privește ca și cum ar fi vrea să-mi scoată ochii cu faptul că supușii lui îl adoră și înghit toate minciunile lui. Se asigură că sunt atentă, că mă uit la el. Așa fac copiii, iar el este un copil.

N-am să-l rog nimic. Nu aici. Nu așa. Încă mai am ceva mândrie.

Mama și tatăl meu au murit luptându-se cu aceste bestii, bate el câmpii în continuare. Și-au sacrificat viețile ca să păstreze unitatea regatului, ca să vă apere pe voi.

Oricât de înfrântă m-aș simți, nu pot să mă abțin și mă uit la Maven, întâmpinându-i focul cu un șuierat dezaprobat. Amândoi ținem foarte bine minte circumstanțele în care a murit tatăl lui. Circumstanțele în care a fost asasinat. Regina Elara își croise drum în mintea lui Cal, transformându-l pe iubitul moștenitor într-o armă mortală. Maven și cu mine am fost de față atunci când Cal și-a ucis tatăl, tăindu-i capul și renunțând astfel la orice șansă la tron. De atunci înapoi am mai văzut o mulțime de lucruri îngrozitoare, însă amintirea aceasta încă mă bântuie.

Pe de altă parte, nu îmi mai amintesc ce s-a întâmplat cu regina dincolo de zidurile închisorii Corros. Starea în care i-a fost găsit trupul a demonstrat cu prisosință ce-i pot face unui om fulgerele nestăpânite. Știu că am omorât-o fără să stau pe gânduri, fără remușcări, fără regrete. Cu furtuna mea devastatoare, alimentată de moartea neașteptată a lui Shade. Ultima imagine clară a bătăliei de la Corros este cea a fratelui meu, prăbușindu-se la pământ, cu inima străpunsă de acul din oțel rece, neiertător al lui Ptolemus. Nu-mi dau seama cum, dar Ptolemus a reușit să scape de furia mea oarbă. Nu și regina. Bine măcar că eu și colonelul i-am expus cadavrul în timpul transmisiunii noastre, asigurându-ne astfel că toată lumea a aflat ce se întâmplase cu ea.

Mi-aș dori ca Maven să aibă cel puțin o parte din talentul ei, ca să se poată uita în mintea mea și să vadă ce final i-am oferit mamei sale. Vreau să simtă și el durerea îngrozitoare a pierderii la fel ca mine.

Re: Mă privește țintă în timp ce își încheie discursul învățat pe de rost. Stă cu mâna întinsă, pentru ca toată lumea să vadă cât mai bine lanțul care mă leagă de el. Face totul metodic, cu intenția de a prezenta o anumită imagine.

– Jur că voi lupta până la moarte ca să distrug Garda Stacojie și pe toți monștrii ca Mare Barrow!

Păi, mori, ce mai aștepti? Îmi vine să-i strig.

Însă vuietul mulțimii îmi acoperă gândurile. Sute de oameni își aclamă regele și tirania lui. Am plâns când am traversat podul, văzând chipurile atâtor oameni care mă blamau pentru moartea celor dragi. Parcă nici acum nu mi s-au uscat lacrimile pe obraji. Și uite că-mi vine iarăși să plâng, dar nu de tristețe, ci de furie. Cum de pot crede ce le spune? Cum de-i înghit minciunile?

Sunt smucită și întoarsă cu spatele la ei. Ca o marionetă. Cu ultimele puteri, întorc capul, căutând camerele de filmat, ochii lumii. *Uitați-vă la mine!* implor eu. *Uitați-vă și la el cum vă mint!* Mi se încleștează maxilarele, mi se îngustează ochii, pictând un tablou al rezistenței, al revoltei, al mâniei. Cel puțin așa sper. *Eu sunt Fetița cu Fulgerele. Eu sunt furtuna.* Am sentimentul că mint. Fetița cu fugerele este moartă.

Însă mai există un ultim lucru pe care îl pot face pentru cauza noastră și pentru oamenii pe care îi iubesc și care încă nu au pierit. Nu mă vor vedea prăbușită în această ultimă clipă, ci dreaptă, în picioare. Și, cu toate că n-am habar cum aș putea să reușesc, trebuie să mă lupt chiar și aici, în burta fiarei.

Altă smucitură mă obligă să mă întorc cu fața la curteni. Argintiii ostili se uită înspre mine. Au pielea brăzdată de nuanțe albastre și negre, violet și cenușii, piele fără viață, cu vene din oțel și diamant, nu din sânge. Însă nu pe mine mă

fixează privirile lor, ci pe Maven. Iar privirile lor îmi găsesc răspunsul. În privirile lor citesc foamea.

Timp de o fracțiune de secundă îmi este milă de băiețelul ăsta, ajuns prea devreme rege, singur pe tronul lui. Apoi simt în adâncul inimii un licăr de speranță care parcă-și râde de mine.

Of, Maven! În ce te-ai băgat...

Nu pot decât să mă întreb cine va da prima lovitură. Garda Stacojie sau lorzii și doamnele care de-abia așteaptă să-i taie beregata și să-i ia tot ce apăruse mama lui cu prețul vieții.

De îndată ce părăsim treptele Focului Alb și ne retragem în holul imens al palatului, Maven dă lesa unuia dintre amuțitorii Arven. Ciudat! Părea atât de îndârjit să mă aducă înapoi, să mă închidă în colivia lui, și uite că acum aruncă lanțurile în mâinile altcuiva, fără măcar să se uite la mine. *Lașule!* îl apostrofiez eu în gând. Nu are curajul să mă privească atunci când nu se află în fața spectatorilor.

- Ți-ai ținut promisiunea? îl întreb eu cu sufletul la gură.

N-am vorbit multe zile și vocea îmi sună răgușit.

- Ești om de cuvânt?

Nu-mi răspunde.

Curtenii se aliniază în spatele lui. Rândurile lor dovedesc un exercițiu îndelungat, bazat pe complexitatea ierarhiei în care fiecare ocupă câte un loc. Numai eu n-am nicio treabă cu ierarhia asta, dar merg cu câțiva pași în urma regelui, în locul care ar trebui să aparțină unei regine. Dar cât de departe sunt de acest titlu.

Arunc o privire spre cel mai corpulent dintre temnicerii mei, sperând să citesc pe chipul lui și altceva în afară de o loialitate oarbă. Poartă uniformă albă, groasă, antiglonț,